

Thema: 'boete voor een moetje'

Hallo Piet,

Met Annegriet wandel ik elke avond nu. ('we willen wat overtollige kilo's kwijt...!').

Met haar spreek ik tijdens die wandelingen regelmatig over onze dialoog op de website onder de knop Pastoraat. Het leverde haar toestemming op voor het plaatsen van de brief die ze schreef aan haar dochter Ava.

Onlangs bracht zij tijdens zo'n wandeling haar verbijstering in over een vriendin van haar die doodleuk 3 maanden voorin de kerk was komen te zitten, als straf (cq. boete) voor een zwangerschap voorafgaande aan een eventueel huwelijk.

De relatie waaruit die zwangerschap ontstond is overigens over en **zelf leeft ze als alleenstaande moeder alsnog buiten de kerkgemeenschap** die haar dwong drie maanden boete te doen voor haar zondige daad en die **periode af sluiten met een openbare belijdenis van schuld tegenover God en zijn gemeente.....**

"Ze zijn toch gewoon niet goed bij hun hoofd!

Die mannetjes met vast en zeker veel boter op hun eigen hoofd. En dat in 2015! Geen wonder dat de kerk leegloopt.!"

"Ik begrijp je we, Anne" zei ik, "als mensen vergeten van wie ze er feitelijk eentje zijn, gebeuren er ongelukken die schade voor het leven oplevert."

Zelf dacht ik direct aan Anneke. We kwamen met elkaar in gesprek op verwijzing van een psycholoog die zich had verwonderd over **haar angst voor God in hun gesprekken.**

"Als God echt liefde is, hoop ik dat ze daar bij jou iets van op het spoor komt, want de angst die ze nu heeft brengt haar geen stap dichterbij een eigen toekomst, met iets meer zonneschijn dan ze tot nu toe gekend heeft."

Anneke vertelde me het verhaal van **haar grote liefde die haar in de steek had gelaten toen hij hoorde dat ze zwanger was.**

Hij was de zoon van een ouderling en doodsbang voor zijn pa:

"Als jij ooit iemand vertelt dat dit kind van mij is (wat ik dus niet geloof en altijd zal ontkennen) dan overkomt je wat!"

Ze had de zwangerschap uitgedragen en er **een mooie dochter** aan overgehouden, **maar ook veel eenzaamheid en vooral onzekerheid over zichzelf en haar recht op bestaan.**

Met name, omdat ze tijdens de zwangerschap **in haar eentje voor in de kerk moest zitten en pas weer aan het avondmaal had gemogen, nadat ze schuld en spijt had beleden voorin de kerk.**

Mij kwam dat voor als een ongekend onrecht en indruisend tegen alles waar voor mij de persoon Jezus van Nazareth voor staat.

In onze gesprekken deden we ons best om gezonde weerbaarheid op het spoor te komen en gedrag van de mannenbroeders los te weken van de wezenskenmerken van God die haar anders gezind was dan zij tot dan veronderstelde.

In een (dacht ik) neutrale bijeenkomst met andere mannenbroeders kwam het gesprek niet lang daarna over tucht in de gemeente en dat je aan uitwassen, zoals de verloedering in de seksuele moraal vooral duidelijk en daarom mogelijk wat hard diende op te treden.

Nu kende ik de jongens en wist ik dat minstens twee broeders hadden te constateren dat 7 maanden na de huwelijksinzegening in het wit hun eerste kind was geboren. "Broeders" zei ik **"in mijn pastorale praktijk kom ik zusters tegen die beschadigd zijn geraakt aan de tucht die jullie net beschreven.**

Hoe zit dat toch met de bejegening van elkaar in de gemeente, waarbij je eerst het pakje boter op je eigen hoofd bekijkt, voordat je iemand anders de les leest?

Wie van ons steekt zijn hand in het vuur voor de mededeling dat hij als maagd het huwelijk inging?"

Dat was een erg foute vraag zo bleek!

Met een ongekende felheid stootte een van die twee ouders van 'gewoon te vroeg' geboren kinderen op mij af. *"En wat, jonge broeder ('het is al even geleden...!'), als de Heere Heere onze zonden heeft weggedaan zover het oosten verwijderd is van het westen, wat zult u dan nog ons de les willen lezen?!"*

*"Ik wil niemand de les lezen, maar **is het niet zo dat in het pastoraat het evangelie altijd voorrang moet hebben boven de leer.** En al helemaal als de leer hier mensen voor het leven*

dreigt te beschadigen?"

Ik sprak in raadselen voor hun oren.

Hoe kon je nu evangelie scheiden van leer?

De leer was toch evangelie?

Ziedaar **een levensgroot dilemma voor herders** van beschadigde, afgedwaalde en zwarte schapen.

Als de leer (de dogmatiek) de heiligheid van evangelie krijgt, vallen er dooien onder de levenden.

Wat vind jij?

Hartelijke groet,

Bert

Bert,

Ik vind het iets te gemakkelijk om je zomaar bij te vallen, en te beamen, dat de leer nooit de heiligheid van het evangelie moet krijgen om gebruikt te worden als oordeel (cq. veroordeling) voor de gelovigen.

De situatie die jij beschrijft is, wat mij betreft, het zoveelste voorbeeld van ontsparing in de kerkgeschiedenis. Het resultaat van een aantal factoren, die in het verleden een heel wezenlijke rol speelden, en die nu nog steeds een beschadigend effect hebben.

Het nare is natuurlijk, dat het **heel moeilijk is om een hele kerktraditie bij te sturen...**!

Ik zal proberen **een paar factoren** te benoemen:

- De opvatting, dat **seksualiteit gekoppeld is aan de relatie man/vrouw en aan het voortbestaan** (kinderen krijgen) wordt gezien als een goddelijke wet, die uit Bijbelteksten te lezen is.

- **Seksualiteit als lichamelijk lustgevoel is vaak sterker dan wat voor rationele afspraak** of regel ook. Dit levert dan meestal een zondig gevoel op.

- De opvatting, dat **het geloof je in moet staat stellen de baas te zijn en te blijven over je lichamelijke lustgevoelens.**

- Er ontstaat een **onderscheid tussen hoe mensen zich voordoen, en hoe ze werkelijk zijn**, tussen openbaar en stiekem gedrag (dubbele moraal; schijnheiligheid).

Alleen wat aan het licht komt, telt als zonde. Dat zegt nog niets over het vaak persoonlijke zondegevoel.

- Door alles heen blijkt **de angst voor het eigen hachje** altijd een rol spelen...!

- Er is meer sprake van **zoeken naar en toepassing van Bijbelteksten voor de bevestiging van de eigen (cultuur)gevoelens**, dan omgekeerd naar aandacht voor de boodschap achter de tekst zelf, in de situatie van de tekst.

- Misschien zou je ook nog kunnen noemen, dat **de verleiding** groot was (cq. is) **voor de kerkleiders om in te spelen op het altijd aanwezige zondegevoel** van de mensen, met de valkuil van misbruik van macht en eigen lustgevoel.

Als mensen Bijbelteksten beschouwen als woord van God, met de status van onfeilbaar, en ze als het ware toepassen als verlengde arm van God, is het heel moeilijk om ze bespreekbaar te maken en er vragen bij te stellen..

Je kunt je voorstellen, dat in de wirwar van de genoemde factoren **het gemakkelijker is om tot zwart/wit afspraken en geboden te komen, dan te zoeken naar de onderliggende boodschap.** De Wet in de vorm van duidelijke geboden en verboden is gemakkelijker toe te passen dan het zoeken naar een onderliggende weg van leven, zoals dat bedoeld is.

Als daar dan bij komt **de gedachte, van oordeel en straf, zelfs op leven en dood**, kun je nagaan dat het heel moeilijk is om een eigen andere weg te kiezen, in het vertrouwen, dat dat de goede weg zou zijn. Zeker, als je dan ook nog tegen de heersende opvatting van de leidinggevenden (priesters, cq. predikanten) zou in gaan.

Totdat Luther de Bijbel in gewone omgangstaal vertaalde was het lezen en verklaren van de Bijbelteksten het alleenrecht van de geestelijken. Met alle gevolgen van dien...

Het resultaat is toch, dat **veel 'gewone' mensen heel oprecht opvattingen hebben, die voor hun gevoel alles met Gods wil te maken hebben en dus met hun zicht op de eeuwigheid.** Opvattingen die, als het puntje bij het paaltje komt, in strijd zijn met dat wat in de Bijbel te lezen valt over grondwaarden als 'het er mogen zijn, zoals je bent' en 'het van betekenis en waarde zijn voor God'.

Aan de ene kant kunnen mensen nu zelf lezen en nadenken, en met anderen in gesprek gaan over wat er in de Bijbel staat, aan de andere kant zie je dat mensen zichzelf niet vertrouwen in hun

nadenken, en daardoor toch te gemakkelijk meegaan met wat de dominee zegt.

Wat dat betreft **zou er meer vrijmoedigheid moeten zijn om juist in de gemeente alles van het geloof bespreekbaar te maken, op zoek naar onderliggende waarheid**, op basis van liefde, die zichzelf (en het eigen gelijk) niet zoekt.

Een heel verhaal van mijn kant, maar toch uit het hart gegrepen.

- **Een wat machteloos gevoel**, als het gaat om wat **het product is van de kerkgeschiedenis**.

- **Een verontwaardigd gevoel**, als het gaat om **de ontwikkeling van schijnheiligheid en dubbele moraal**, die er voor zorgt dat je het wel over een ander wilt hebben, maar zelf lekker buiten schot kunt blijven.

- Maar **ook een roepingsgevoel, als het gaat om het samen zoeken naar Gods weg**, zowel door je eigen ervaringen heen, als ook door de Bijbelteksten heen. En dat is voor mij wel de moeite waard.

Kom ik weer bij jouw laatste punt:

Het evangelie heeft meer met het leven dan met de leer te maken:

Niks geen moetje, hooguit dom!

En verder afhankelijk van liefde en keuzes, waar mensen zelf verantwoordelijk voor zijn!

De (geloofs)-leer moet helpen, dat het leven zichtbaar kan worden, en moet een kader scheppen, zodat het leven zonder schade in al zijn veelkleurigheid uit de verf kan komen.

Die leer kan nooit in strijd zijn met de bovengenoemde Bijbelse waarden, op basis van de Liefde. Zo wordt God eer bewezen in de schepping.

En nou jij maar weer!

Hartelijke groet,

Piet